

Księga Joela i Laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer dwudziesty dziewiąty

Jeff Pippenger

2026-01-14

Numer dwadzieścia dziewięć

Piąte proroctwo mesjańskie w Ewangelii według Mateusza to drogowskaz rozczarowania i śmierci. 18 lipca 2020 r. fałszywa przepowiednia o zniszczeniu Nashville zabiła Eliasza i Mojżesza.

Piąty mesjański kamień milowy to Rozczarowanie z 18 lipca 2020 roku

Wtedy spełniło się to, co zostało powiedziane przez proroka Jeremiasza: W Rama usłyszano głos, lament, płacz i wielką żałobę; Rachela oplakuje swoje dzieci i nie chce dać się pocieszyć, bo ich już nie ma. Mateusza 2:17, 18.

Przewidywanie

Tak mówi Pan: Słyszano głos w Ramie, lament i gorzki płacz; Rachela, oplakując swoje dzieci, nie chciała dać się pocieszyć po swoich dzieciach, bo ich nie było. Jeremiasza 31:15.

Mojżesz i Eliasz zostają zabici na ulicach Sodomy i Egiptu. Ostatnie zdanie Starego Testamentu stwierdza, że Eliasz przyjdzie przed wielkim i strasznym dniem Pana. Ten straszny dzień zaczyna się, gdy Michał powstaje w dwunastym rozdziale Księgi Daniela i ogłasza w dwudziestym drugim rozdziale Objawienia, że "ten, kto jest sprawiedliwy, i ten, kto jest niesprawiedliwy" pozostaną w tym stanie na wieczność.

W owym czasie powstanie Michał, wielki książę, który stoi na straży synów twego ludu; i nastanie czas ucisku, jakiego nie było, odkąd istnieje naród, aż do owego czasu; i w owym czasie twój lud zostanie wybawiony, każdy, kto znajdzie się zapisany w księdze. Daniela 12:1.

Kto jest niesprawiedliwy, niech nadal będzie niesprawiedliwy; a kto nieczysty, niech nadal będzie nieczysty; a kto sprawiedliwy, niech nadal będzie sprawiedliwy; a kto święty, niech nadal będzie święty. Objawienie 22:11.

Eliasz musi się pojawić przed zakończeniem czasu łaski i zostaje zabity oraz wskrzeszony w jedenastym rozdziale Objawienia, tuż przed zakończeniem czasu łaski. Zostaje wskrzeszony i głosi swoje poselstwo aż do zakończenia czasu łaski, po czym następuje kolejne zmartwychwstanie, sprawiedliwych i bezbożnych.

I wielu z tych, którzy śpią w prochu ziemi, obudzą się, jedni do życia wiecznego, drudzy ku hańbie i wiecznej pogardzie. Daniel 12:2.

Po tym szczególnym zmartwychwstaniu następuje Drugie Przyjście Chrystusa, podczas którego sprawiedliwi zmarli zostają wskrzeszeni, a następnie tysiąc lat, w czasie których święci sądzą bezbożnych. Na końcu tysiąca lat następuje kolejne zmartwychwstanie i Trzecie Przyjście Chrystusa. Ciąg proroczych zmartwychwstań obejmuje zmartwychwstanie papieskiej bestii, ale każde z tych zmartwychwstań stanowi odrębny temat proroczego Słowa Bożego. 18 lipca 2020 roku laodycejski ruch stu czterdziestu czterech tysięcy popełnił samobójstwo, buntując się przeciwko nakazowi Chrystusa zakazującemu wyznaczania czasów po roku 1844.

Wtedy w Ramie usłyszano głos, co oznacza pychę i wywyższanie się. Rachela, której imię znaczy „dobry podróżnik”, jest w żałobie, ponieważ Mojżesza i Eliasza nie ma, a co ważniejsze, nie mogą być pocieszeni. Nie mają pociechy, a Duch Święty jest Pocieszycielem, który miał zostać posłany, gdy w lipcu 2023 roku rozległ się głos na pustyni.

Te rzeczy dzieją się tuż przed zamknięciem czasu próby, a według Apokalipsy tuż przed zamknięciem czasu próby zostaje odpieczętowane Objawienie Jezusa Chrystusa. To odpieczętowanie wskrzesza Mojżesza i Eliasza, którzy są także Rachelą, dobrą podróżniczką, która płakała i oplakiwała swoje dzieci i nie dawała się pocieszyć. Jej żałoba zamienia się w radość, gdy te dzieci zostają wskrzeszone.

I powiedział do mnie: Nie pieczętuj słów proroctwa tej księgi, bo czas jest bliski. Objawienie 22:10.

Mojżesz i Eliasz leżeli martwi na ulicach Sodomy i Egiptu, a tak jak w przypadku Chrystusa sto czterdzieści cztery tysiące osób miało zostać wezwanych z Egiptu, gdy w lipcu 2023 roku rozpoczęło się gromadzenie.

Szósty mesjański drogowskaz to wezwanie z Egiptu w lipcu 2023 roku.

I przebywał tam aż do śmierci Heroda, aby się spełniło, co Pan powiedział przez proroka, mówiąc: Z Egiptu wezwałem mego syna. Mateusz 2:15.

Przewidywanie

Gdy Izrael był dzieckiem, umiłowalem go i z Egiptu wezwałem mego syna. Ozeasz 11:1.

Martwy na egipskiej ulicy, niebiański głos z pustkowie przywołuje do życia dolinę martwych kości Ezechiela. Ten głos zaczął rozbrzmiewać w lipcu 2023 roku.

A po trzech i pół dniach duch życia od Boga wstąpił w nich i stanęli na nogi; wielki strach padł na tych, którzy ich zobaczyli. I usłyszeli donośny głos z nieba, mówiący do nich: Wstąpcie tutaj. I wstąpili do nieba w obłoku, a ich wrogowie patrzyli na nich. Objawienie 11,11-12.

Bóg wzywa swojego Syna z Egiptu i wezwał też Mojżesza z Egiptu, ponieważ Mojżesz jako alfa, a Jezus jako omega reprezentują doświadczenie stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy śpiewają pieśń Mojżesza i Baranka. Ta pieśń zawiera wezwanie do wyjścia z Egiptu. W Księdze Ezechiela przedstawione są dwa etapy, które zostały zapowiedziane przez dwa etapy przy stworzeniu Adama. Najpierw ciało zostaje ukształtowane, a potem w ciało zostaje tchnięte tchnienie życia i

wtedy ożywa. W jedenastym rozdziale Apokalipsy pierwszym etapem jest wejście Ducha Bożego do zabitych, i wówczas stanęli na nogi. Gdy staną, są wojskiem Bożym. To, co przekazuje Ducha w rozdziale jedenastym, jest przedstawione przez pierwsze proroctwo Ezechiela. Głos na pustyni to orędzie prorockie, któremu towarzyszy Duch Święty.

Ewangelia Mateusza zawiera dwanaście rozdziałów, które stanowią Omegę wobec dwunastu rozdziałów w Księdze Rodzaju, które przedstawiają dwóch świadków, reprezentujących przymierze ze stu czterdziestoma czterema tysiącami. Ci mężczyźni i kobiety są zapieczętowani na wieki w relacji Boskości połączonej z ich człowieczeństwem. Stają się znakiem dla robotników jedenastej godziny.

Dziełem Ducha Świętego jest przekonanie świata o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. Świat może być ostrzeżony jedynie, widząc tych, którzy wierzą prawdzie, uświęconych przez prawdę, postępujących według wzniosłych i świętych zasad, ukazujących w sposób wzniosły i podniosły wyraźną linię rozgraniczenia między tymi, którzy zachowują przykazania Boże, a tymi, którzy deptają je pod stopami. Uświęcenie przez Ducha wyraźnie zaznacza różnicę między tymi, którzy mają pieczęć Bożą, a tymi, którzy zachowują fałszywy dzień odpoczynku. Gdy przyjdzie próba, zostanie jasno ukazane, czym jest znamię bestii. Jest to zachowywanie niedzieli. Ci, którzy po usłyszeniu prawdy nadal uważają ten dzień za święty, noszą piętno człowieka grzechu, który zamierzał zmienić czasy i prawo. Bible Training School, 1 grudnia 1903.

Sztandar stu czterdziestu czterech tysięcy, gdy w jedenastym rozdziale Apokalipsy zostają powołani do nieba: najpierw są wezwani z Egiptu, gdzie zostali zabici. Głos z pustyni wzywa ich z Egiptu, aby byli znakiem dla robotników jedenastej godziny. Ich zmartwychwstanie w 2024 roku jest też przedstawiane jako narodziny oraz przebudzenie, w zależności od tego, do której ilustracji się nawiązuje. W kategoriach narodzin są tymi, którzy wypełniają przypowieść o dziesięciu pannach; w tym sensie ich narodziny są dziewicze i są znakiem.

Siódmy mesjański drogowskaz to rok 2024

A to wszystko się stało, aby się spełniło, co Pan powiedział przez proroka: Oto dziewica pocznie i porodzi syna, i nadadzą mu imię Emmanuel, co znaczy: Bóg z nami. Mateusza 1:22, 23.

Przewidywanie

Dlatego sam Pan da wam znak: Oto dziewica pocznie i porodzi syna i nazwie go imieniem Immanuel. Izajasza 7:14.

Były znaki w historii Mojżesza i Chrystusa, podobnie jak w historii millerytów. W dniach ostatecznych adwentyzm laodycejski będzie szukał znaku, a jedynym znakiem dla niego będzie znak Jonasza. Jest też znak dla tych, którzy zostaną wskrzeszeni w 2024 roku. Ich znakiem jest "siedem razy" z Księgi Kapłańskiej 26.

A to będzie dla ciebie znakiem: w tym roku będziecie jeść to, co samo urośnie, a w drugim roku to, co wyrośnie z tego samego; a w trzecim roku siejcie i żnijcie, sadźcie winnice i jedzcie ich owoce. A resztką, która ocalała z domu Judy, znów zapuści korzenie w dół i wyda owoc w górę. Bo z Jerozolimy wyjdzie resztką, a ci, którzy ocaleją z góry Syjon: zapal Pana Zastępów to uczyni. 2 Księga Królewska 19:29–31.

A jeżeli powiecie: Co będziemy jeść w roku siódmym? Oto nie będziemy siać ani zbierać plonu. Wtedy rozkażę, by moje błogosławieństwo spoczęło na was w roku szóstym i wyda ono plon na trzy lata. W ósmym roku będziecie siać, a jeszcze będziecie jeść ze starego plonu aż do roku dziewiątego; dopóki nie nadejdą jej plony, będziecie jeść ze starego zapasu. Księga Kapłańska 25:20-22.

Ci, którzy ocalili, są także przedstawiani jako wygnańcy Izraela i zostali wypędzeni przez swoich braci, którzy ich nienawidzili. Ich bracia ich wypędzili, ponieważ ich nienawidzili, gdyż nie mogli obalić prawdy o sabacie, przedstawionej przez „siedem razy” Mojżesza.

Pan odbudowuje Jerozolimę: gromadzi wygnańców Izraela. Psalm 147:2.

Pan rozpoczął gromadzenie resztki w lipcu 2023 roku, a resztką to „wygnańcy” Izraela. W lipcu 2023 roku po raz drugi wyciągnął swoją rękę, aby zgromadzić swoich wygnańców. W 1849 roku po raz drugi wyciągnął swoją rękę, wyprzedzając światło omega „siedmiu razy” Mojżesza w 1856 roku. Światło alfa było reprezentowane przez pierwsze prorocze odkrycie Millera — „siedem razy” Mojżesza.

I w owym dniu pojawi się korzeń Jessego, który stanie jako znak dla narodów; do niego będą się zwracać poganie, a chwalebne będzie miejsce jego spoczynku. I stanie się w owym dniu, że Pan po raz drugi wyciągnie swą rękę, aby odzyskać resztkę swego ludu, która ocalała, z Asyrii i z Egiptu, z Patros i z Kusz, z Elamu, z Sinear, z Chamatu i z wysp morskich. I podniesie znak dla narodów, zgromadzi wygnańców Izraela i rozproszonych z Judy zbierze z czterech krańców ziemi. Izajasza 11:10–12.

Gdy odrzuceni zostaną wywyższeni jako znak, wówczas zgromadzą robotników jedenastej godziny, którzy mogą „zostać ostrzeżeni tylko przez zobaczenie” „różnicy między tymi, którzy mają pieczęć Bożą, a tymi, którzy zachowują fałszywy dzień odpoczynku.” Znakiem dla robotników jedenastej godziny są odrzuceni, a znakiem odrzuconych jest zagadka jedzenia „w tym roku tego, co samo rośnie, a w drugim roku tego, co odrasta z tego samego; a w trzecim roku siejcie i żnijcie, sadźcie winnice i jedzcie ich owoce.”

Zagadką tego fragmentu jest to, że przedstawia „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej, rozdziałów dwudziestego piątego i dwudziestego szóstego. Szabat ziemi, czyli odpoczynek ziemi, jest składnikiem przymierza, który określa zarówno błogosławieństwo, jak i przekleństwo wynikające z przestrzegania lub odrzucenia odpoczynku siódmego roku dla ziemi obiecanej. Znak stu czterdziestu czterech tysięcy jest tym elementem potrójnej obietnicy przymierza, który jest reprezentowany przez szabat siódmego roku dla ziemi. Fundamentalna prawda „siedmiu czasów” wskazuje na jeden z trzech elementów przymierza, obiecującego nowe serce i umysł, nowe ciało, a także ziemię do zamieszkania.

Sabat siódmego dnia jest znakiem między Bogiem a Jego ludem, lecz ten sabat siódmego dnia symbolizuje także odpowiedzialność wynikającą z przymierza, daną starożytnemu Izraelowi. Mieli być strażnikami i powiernikami Dziesięciu Przykazań. Siostra White jasno stwierdza, że współczesny Izrael w roku 1844, w zgodzie ze starożytnym Izraelem, został ustanowiony powiernikiem nie tylko Dziesięciu Przykazań, ale także prorocznego Słowa Bożego.

„Bóg powołał w tym czasie swój Kościół, tak jak powołał starożytny Izrael, aby był światłem na ziemi. Za pomocą potężnego topora prawdy, poselstw pierwszego, drugiego i trzeciego anioła, oddzielił ich od kościołów i od świata, aby doprowadzić ich do świętej bliskości z Sobą. Uczynił ich depozytariuszami Jego prawa i powierzył im wielkie prawdy prorocstwa na ten czas. Podobnie jak święte wyrocznie powierzone starożytnemu Izraelowi, są one świętym depozytem, który należy przekazać światu. Trzej aniołowie z Objawienia 14 przedstawiają ludzi, którzy przyjmują światło Bożych poselstw i wyruszają jako Jego narzędzia, by rozbrzmiało ostrzeżenie po całej ziemi.” Świadectwa, tom 5, 455.

Dziesięć Przykazań jest reprezentowane przez znak sabatu dnia siódmego, a prawa prorocstwa są reprezentowane przez sabat roku siódmego. Laodycejski Adwentyzm Dnia Siódmego okryje się wielkim wstydem, kiedy odłączą się i zaczną czcić słońce, lecz przykazanie o sabacie, które najpierw odrzucili, to Mojżeszowe „siedem razy”.

Aby osiąść ziemię obiecaną, lud Boży musi rozumieć i przestrzegać nie tylko szabat dnia siódmego, ale także szabat siódmego roku. Laodycejski adwentyzm nie może obalić tej biblijnej prawdy, choć przykrywa ją kłamstwami. To jest źródło ich nienawiści, które prowadzi ich do wykluczania tych, którzy staną się sztandarem.

Większość rodziny ze strony mojego ojca gorąco wierzyła w advent, a za składanie świadectwa tej chwalebnej nauce siedmioro z nas zostało za jednym razem wykluczonych z Kościoła Metodystycznego. W tym czasie słowa proroka były dla nas niezwykle cenne: "Bracia wasi, którzy was nienawidzili, którzy was wykluczyli ze względu na Moje imię, mówili: Niech Pan będzie uwielbiony; lecz On ukaże się ku waszej radości, a oni będą zawstydzeni." Izajasz 66:5.

"Od tego czasu aż do grudnia 1844 roku moje radości, próby i rozczarowania były takie jak u moich drogich adwentowych przyjaciół wokół mnie. W tym czasie odwiedziłam jedną z naszych adwentowych sióstr, a rano uklękłyśmy wokół rodzinnego ołtarza. Nie było to ekscytujące wydarzenie, a było nas zaledwie pięć, wszystkie kobiety. Gdy się modliłam, spoczęła na mnie moc Boża, jakiej nigdy wcześniej nie odczuwałam. Zostałam ogarnięta widzeniem chwały Bożej i zdawało mi się, że wznoszę się coraz wyżej ponad ziemię, i pokazano mi coś z wędrówki ludu adwentowego do Świętego Miasta, jak to opisano poniżej." Wczesne pisma, 13.

Pierwsze widzenie Ellen White zostało dane, gdy pięć kobiet (przedstawiających pięć mądrych panien) zebrało się razem po tym, jak zostały wykluczone przez swoich braci, którzy ich nienawidzili. Nienawidzono ich za naukę o Powtórny Przyjściu, przez co stały się symbolem odrzuconych w ostatnich dniach.

Widziałem, że kościół z nazwy i adwentyści z nazwy, jak Judasz, zdradzą nas katolikom, aby za pomocą ich wpływów wystąpić przeciwko prawdzie. Wtedy święci będą ludem nieznacznym, mało znanym katolikom; lecz kościoły i adwentyści z nazwy, którzy znają naszą wiarę i zwyczaje (gdyż nienawidzili nas z powodu szabatu, bo nie mogli go podważyć), zdradzą świętych i oskarżą ich przed katolikami jako tych, którzy lekceważą ustanowienia ludu; to jest, że zachowują szabat, a nie święcą niedzieli.

„Wtedy katolicy wezwą protestantów, by przystąpili do działania, i wydadzą dekret, że wszyscy, którzy nie będą święcić pierwszego dnia tygodnia zamiast siódmego dnia, zostaną zabici. A katolicy, których jest wielu, staną po stronie protestantów. Katolicy oddadzą swoją moc obrazowi bestii. A protestanci będą działać tak, jak działała ich matka przed nimi, by zniszczyć świętych. Lecz zanim ich dekret wyda owoce, święci zostaną wybawieni przez Głos Boży.” Spalding i Magan, 1, 2.

Ci „nominalni” (to znaczy tylko z nazwy) adwentyści, jak Judasz, wydaliby nas w ręce katolików. Uczynili tak, ponieważ „nienawidzili” wykluczonych „z powodu szabatu”. Nominalni adwentyści deklarują, że przestrzegają szabatu siódmego dnia, więc nie może chodzić o ten szabat. Nienawidzą wykluczonych, bo wiedzą, że nie mogą obalić fundamentalnej prawdy o „siedmiu czasach” Mojżesza, która była „alfa” zrozumieniem Eliasza w osobie Williama Millera.

"Bóg nie daje nam nowego przesłania. Mamy głosić przesłanie, które w latach 1843 i 1844 wprowadziło nas z innych kościołów." Review and Herald, 19 stycznia 1905.

"Wszystkie poselstwa dane w latach 1840–1844 należy teraz przedstawiać z mocą, ponieważ wielu ludzi straciło rozeznanie. Poselstwa mają dotrzeć do wszystkich kościołów." Manuscript Releases, tom 21, s. 437.

"Prawdy, które otrzymaliśmy w latach 1841, 1842, 1843 i 1844, powinny być teraz studiowane i głoszone." Manuscript Releases, tom 15, 371.

„Nadeszło ostrzeżenie: Nie wolno dopuścić do niczego, co zachwieje fundamentem wiary, na którym budujemy od chwili, gdy poselstwo nadeszło w latach 1842, 1843 i 1844. Byłam w tym poselstwie i odtąd stoję przed światem, wierna światłu, które Bóg nam dał. Nie zamierzamy schodzić z platformy, na której nasze stopy zostały postawione, gdy dzień po dniu szukaliśmy Pana w gorliwej modlitwie, prosząc o światło. Czy myślicie, że mogłabym porzucić światło, które Bóg mi dał? Ma być jak Skała Wieków. Od chwili, gdy mi je dano, prowadzi mnie.”
Review and Herald, 14 kwietnia 1903.

Judasz nie jest symbolem Sanhedrynu złożonego z saduceuszy i faryzeuszy; Judasz był jednym z dwunastu uczniów. Był częścią oblubienicy przymierza, którą Chrystus miał poślubić w dniu Pięćdziesiątnicy. Zdrada przeciwko wykluczonym pochodzi od Judasza, laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego. Jest on przedstawiany wieloma symbolami, takimi jak lewicy, którzy zostają odrzuceni przez Posłańca Przymierza w trzecim rozdziale Księgi Malachiasza. Podczas tego oczyszczenia lewicy zostają oddzieleni, a ich liczba wynosi 25, niezależnie od tego, czy są wierni, czy niewierni. Lewicy są oczyszczani z wyprzedzeniem, zanim zostaną podniesieni jako ofiara, jak w dawnych latach.

I zasiądzie jak ten, który wytapia i oczyszcza srebro; oczyści synów Lewiego i przetopi ich jak złoto i srebro, aby składali Panu ofiarę w sprawiedliwości. Wtedy ofiara Judy i Jerozolimy będzie miła Panu, jak za dawnych dni i jak w latach minionych. Malachiasza 3:3, 4.

Lewici są ofiarą, gdyż doskonale odzwierciedlają charakter Chrystusa, który jest wielką ofiarą. Gdy owych dwudziestu pięciu Lewitów zostaje podniesionych jako ofiara, dwudziestu pięciu fałszywych Lewitów oddaje pokłon słońcu w Ezechielu 8.

Judasz nie tylko symbolizuje niegodziwego lewite, ale jest także niegodziwym kapłanem przygotowywanym przez trzydzieści lat, co symbolizuje trzydzieści srebrników Judasza.

Wtedy Judasz, który Go wydał, widząc, że został skazany, pożałował tego i zwrócił trzydzieści srebrników arcykapłanom i starszym, mówiąc: Zgrzeszyłem, bo wydałem niewinną krew. A oni rzekli: Co nas to obchodzi? To twoja sprawa. I rzucił srebrniki w świątyni, odszedł i powiesił się. Mateusza 27:3-5.

Trzydzieści srebrników, które Judasz odrzucił, przedstawia Posłańca Przymierza wyrzucającego (oczyszczającego) żużel (fałszywe srebro) w trzecim rozdziale Księgi Malachiasza. To niegodziwe kapłaństwo zostało przedstawione przez bunt Koracha, Datana i Abirama oraz buntowników z 1888 roku. Niegodziwe kapłaństwo zostaje pochłonięte, gdy Stany Zjednoczone — bestia z ziemi — otwierają usta. Wtedy ogień niszczy ich zwolenników podczas pełnego wylania późnego deszczu, które zaczyna się wraz z ustawą niedzielną.

Dziewicze poczęcie, jako znak w czasach Chrystusa, stanowi odpowiednik znaku mądrych panien w dniach ostatecznych. W tym okresie Sanhedryn oraz laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego będą szukać znaku, lecz nie będą w stanie dostrzec jedyne go znaku danego Laodycei. Znakiem dla wielkiego mnóstwa, robotników jedenastej godziny, jest to, że mężczyźni i kobiety zachowują szabat dnia siódmego podczas okresu próby związanej z ustawą niedzielną. Znakiem resztki w jej sporze z dawnym ludem przymierza jest rok szabatowy, reprezentujący fundamenty adwentyzmu określone jako centralny filar obu świętych tablic Habakuka. Znakiem danym adwentyzmowi laodycejskiemu jest znak Jonasza, o którym mowa w dialogu między Chrystusem a Piotrem.

Kiedy Jezus przyszedł w okolice Cezarei Filipowej, zapytał swoich uczniów: Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego? A oni powiedzieli: Jedni za Jana Chrzciciela, inni za Eliasza, a jeszcze inni za Jeremiasza albo za jednego z proroków. On zaś rzekł do nich: A wy za kogo Mnie uważacie?

A Szymon Piotr odpowiedział i rzekł: Ty jesteś Chrystus, Syn Boga żywego. A Jezus, odpowiadając, rzekł mu: Błogosławiony jesteś, Szymonie Barjona, bo nie ciało i krew objawiły ci to, lecz mój Ojciec, który jest w niebie. I ja ci powiadam, że ty jesteś Piotr, i na tej opoce zbuduję mój Kościół, a bramy piekielne go nie przemogą. I dam ci klucze Królestwa Niebieskiego; i cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie; a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie.

Wtedy przykazał swoim uczniom, aby nikomu nie mówili, że On jest Jezusem Chrystusem.
Mateusz 16:13-20.

Znakiem dla Sanhedrynu, a zatem także dla adwentyzmu, jest znak Jonasza. Szymon Bar-Jona zostaje wprowadzony w tym fragmencie jako symbol człowieka przymierza, gdyż jego imię ma zostać zmienione. Imię Abrama zostało zmienione przy zawarciu przymierza. Imię Saula zostało zmienione na Pawła. Imię Jakuba zostało zmienione na Izrael. Te trzy świadectwa potwierdzają, że gdy imię biblijnej postaci zostaje zmienione, postać ta przedstawia człowieka przymierza, a tym samym jest typem ostatniego ludu przymierza — stu czterdziestu czterech tysięcy. Te trzy świadectwa potwierdzają także, że imię człowieka przymierza reprezentuje profetyczną symbolikę związaną z osobą, której imię zostaje zmienione. Saul znaczy „wybrany”, gdyż został wybrany, by nieść Ewangelię poganom. Jego imię zostało zmienione na Paweł, co znaczy „mały”, gdyż w swoich oczach był najmniejszym z apostołów, ponieważ prześladował Kościół Boży. Jakub, uzurpator, został przemieniony zarówno w imieniu, jak i w doświadczeniu, w zwycięzcę, co oznacza Izrael. Imię Piotra brzmiało Szymon, co znaczy „ten, który słyszy”; a Bar-Jona znaczy „syn Jonasza”.

Piotr reprezentuje ostatnie pokolenie Jonasza, ponieważ był synem Jonasza. Jonasz znaczy "gołębicą", a Szymon jest tym, który usłyszał przesłanie gołębiczy, i Szymon Barjona usłyszał przesłanie o namaszczeniu Jezusa, gdy On został ochrzczony i stał się Jezusem Chrystusem, a Duch Święty zstąpił w postaci gołębiczy. Przesłanie Jonasza było przesłaniem gołębiczy, które reprezentowało namaszczenie Jezusa mocą podczas Jego chrztu. Przesłanie Jonasza było ukazane w tym, że Jonasz przez trzy dni był w brzuchu wieloryba. Te trzy dni to trzy dni od Paschy do święta pierwocin, które są zobrazowane przez chrzest Chrystusa i przez czas, jaki Jonasz spędził w brzuchu wieloryba.

Znak Jonasza to znak namaszczenia Chrystusa podczas Jego chrztu, który symbolizuje zstąpienie anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy w dniu 11 września. 11 września zapoczątkował trzyetapowy proces próby, którego symbolem są trzy dni Jonasza. Te trzy etapy są również zilustrowane w historii ruchu millerowskiego. 11 sierpnia 1840 wyznaczył próbę pierwszego anioła, 19 kwietnia 1844 — próbę drugiego anioła, a 22 października 1844 — trzecią próbę. Te trzy etapy odpowiadają 11 września, 18 lipca 2020 i ustawie niedzielnej.

Gdy nastanie prawo niedzielne, Jonasz zostaje wypłuty z paszczy ryby, właśnie tam, gdzie Chrystus wypłuka ze swoich ust Laodyceę, właśnie tam, gdzie oślica Balaama otwiera usta i mówi, właśnie tam, gdzie przemawia Zachariasz, ojciec Jana Chrzciciela, a także tam, gdzie Stany Zjednoczone mówią jak smok. Wtedy Jonasz daje światu ostateczne ostrzeżenie jako symbol tych, którzy zostali wskrzeszeni wraz z Mojżeszem i Eliaszem w 2024 roku. Te dusze umarły na ulicach Sodomy i Egiptu, a następnie zostają wskrzeszone jako potężna armia Ezechiela. Przy ich zmartwychwstaniu stają się znakiem Jonasza, gdyż on reprezentuje tych, którzy umarli i zostali wskrzeszeni, aby przekazać Niniwie ostateczne poselstwo. Jonasz w brzuchu wieloryba, Daniel w jamie lwów, Jan w kotle wrzącego oleju reprezentują sto czterdzieści cztery tysiące, którzy doświadczyli symbolicznej śmierci i zmartwychwstania. Namaszczenie 11 września aż po zmartwychwstanie potężnej armii Ezechiela reprezentuje chrzest Chrystusa aż po Jego

zmartwychwstanie.

Przyszli do niego także faryzeusze wraz z saduceuszami i, wystawiając go na próbę, prosili, aby ukazał im znak z nieba. On im odpowiedział: Gdy jest wieczór, mówicie: Będzie dobra pogoda, bo niebo się czerwieni. A rano: Dziś będzie niepogoda, bo niebo jest czerwone i zasępione. Obludnicy, umiecie rozpoznawać wygląd nieba, a znaków czasu nie potraficie rozpoznać? Plemię przewrotne i cudzołożne domaga się znaku; lecz nie będzie mu dany żaden znak, prócz znaku proroka Jonasza. Zostawiwszy ich, odszedł. Mateusza 16:1-4.

Koronnym cudem było wskrzeszenie Łazarza.

Zwlekając z przyjściem do Łazarza, Chrystus miał miłosierny zamiar wobec tych, którzy Go nie przyjęli. Zwlekał, aby przez wskrzeszenie Łazarza z martwych dać swemu upartemu, niewierzącemu ludowi jeszcze jeden dowód, że istotnie jest „zmartwychwstaniem i życiem”. Nie chciał porzucić wszelkiej nadziei wobec ludu, biednych, błąkających się owiec z domu Izraela. Jego serce pękało z powodu ich braku skruchy. W swoim miłosierdziu postanowił dać im jeszcze jeden dowód, że jest Odnowicielem, Tym, który jedynie może objawić życie i nieśmiertelność. Miał to być dowód, którego kapłani nie mogliby opacznie zinterpretować. To był powód Jego zwłoki w udaniu się do Betanii. Ten koronujący cud, wskrzeszenie Łazarza, miał położyć Bożą pieczęć na Jego dziele i na Jego roszczeniu do boskości.” Pragnienie wieków, 528, 529.

Chrystus zwlekał, zanim wskrzesił Łazarza, a Łazarz był nie tylko "koronnym cudem", był także "pieczęcią" na dziele Bożym. W tym fragmencie znak Jonasza jest jedynym znakiem dla pokolenia cudzołożnego i przewrotnego. Ważne jest dostrzec, że czas procesu pieczętowania jest bardzo ściśle określony. W omawianym fragmencie, w którym zmienione zostaje imię Piotra, dowiadujemy się, że od tego momentu Jezus zaczął ujawniać, iż ma zostać zabity, jednak w ostatnim wersecie Mateusz zapisuje: "Wtedy przykazał swoim uczniom, aby nikomu nie mówili, że On jest Jezusem Chrystusem." A zaraz w następnym wersecie zapisuje: "Od tej pory zaczął Jezus ukazywać swoim uczniom, że musi iść do Jerozolimy i wiele wycierpieć od starszych, arcykapłanów i uczonych w Piśmie, i być zabity, i trzeciego dnia zmartwychwstać."

Fragment zaczyna się od tego, że Jezus pyta, za kogo ludzie Go uważają, a następnie zadaje pytanie uzupełniające, w którym pyta uczniów, za kogo Go uważają.

Gdy Jezus przyszedł w okolice Cezarei Filipowej, zapytał swoich uczniów: Za kogo ludzie uważają Mnie, Syna Człowieczego? A oni odpowiedzieli: Jedni mówią, że jesteś Janem Chrzcicielem; inni — Eliaszem; a jeszcze inni — Jeremiaszem albo jednym z proroków. On rzekł do nich: A wy za kogo Mnie uważacie? Mateusz 16:13-15.

Kiedy Piotr odpowiada, stwierdza, że Jezus jest Chrystusem i Synem Boga żywego. Słowo „Chrystus” jest greckim odpowiednikiem hebrajskiego słowa „Mesjasz”. Jezus stawia pytanie o to, kim On jest, i prowadzi uczniów do rozpoznania, że On jest Mesjaszem, lecz natychmiast informuje ich, aby nikomu o tym nie mówili. Od tego czasu zaczął nauczać, że wypełni dwadzieścia trzy drogowskazy w ostatnich trzech rozdziałach Ewangelii Mateusza, jednak konieczne było, aby prawdy związane z Chrystusem były odsłaniane stopniowo, krok po kroku.

Będziemy kontynuować omawianie tych mesjańskich drogowskazów w następnym artykule.

Światło alfa trzeciego anioła

"Jesienią 1846 roku zaczęliśmy zachowywać biblijny sabat oraz nauczać o nim i go bronić. Po raz pierwszy zwrócono moją uwagę na sabat, gdy byłam z wizytą w New Bedford w stanie Massachusetts, wcześniej w tym samym roku. Tam poznałam starszego Josepha Batesa, który wcześniej przyjął wiarę adwentową i był aktywnym pracownikiem w tej sprawie. Starszy B. zachowywał sabat i podkreślał jego znaczenie. Nie odczuwałam jego wagi i sądziłam, że starszy B. myli się, poświęcając czwartemu przykazaniu więcej uwagi niż pozostałym dziewięciu. Lecz Pan dał mi widzenie niebiańskiej świątyni. Świątynia Boga została otwarta w niebie i ukazano mi arkę Bożą przykrytą przebłagalnią. Dwaj aniołowie stali, po jednym na każdym końcu arki, z rozpostartymi nad przebłagalnią skrzydłami i twarzami zwróconymi ku niej. Mój towarzyszący anioł poinformował mnie, że przedstawiają oni całe zastępy niebieskie, patrzące z pełną czci trwogą na święte prawo, które zostało napisane palcem Bożym. Jezus podniósł wieko arki i ujrzałam kamienne tablice, na których zapisano Dziesięć Przykazań. Zdumiałam się, gdy zobaczyłam czwarte przykazanie w samym centrum dziesięciu przykazań, otoczone delikatną poświatą światła. Anioł rzekł: 'Jest to jedyne z dziesięciu, które określa żywego Boga, który stworzył niebiosa i ziemię oraz wszystko, co się na nich znajduje. Kiedy kładziono fundamenty ziemi, położono również fundament sabatu.'" Świadectwa, tom 1, 75.

Światło Omega trzeciego anioła

Ci, którzy obcuja z Bogiem, chodzą w świetle Słońca Sprawiedliwości. Nie hańbią swego Odkupiciela przewrotnością swej drogi przed Bogiem. Niebiańskie światło jaśnieje nad nimi. Gdy zbliżają się do kresu historii tej ziemi, ich poznanie Chrystusa oraz prorocत्व odnoszących się do Niego znacznie wzrasta. W oczach Boga mają nieskończoną wartość, ponieważ są w jedności z Jego Synem. Dla nich Słowo Boże ma niezrównane piękno i wdzięk. Dostrzegają jego znaczenie. Prawda odsłania się im. Nauka o wcieleniu jaśnieje łagodnym blaskiem. Widzą, że Pismo jest kluczem, który otwiera wszystkie tajemnice i rozwiązuje wszelkie trudności. Ci, którzy nie chcieli przyjąć światła i chodzić w świetle, nie będą w stanie zrozumieć tajemnicy pobożności, lecz ci, którzy nie wahali się wziąć krzyża i naśladować Jezusa, zobaczą światło w Bożym świetle. The Southern Watchman, 4 kwietnia 1905 r.